

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 326 26. januar, 2013] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

Overenskomst, dagpenge, SU...

Solidaritet eller frit fald

**EU,
DANMARK,
GRØNLAND,
KINA**

Hvem har retten til Grønlands
undergrund?

Læs mere side 5

**-Ingen kan
vinde alene!**

**MEDIERNES
SNÆVERSYN**

Dagbladet Politiken og P4 København lancerede i november 2012 en kampagne om "de tosprogede" drenge dårlige læsefærdigheder, ved at bruge gamle tal fra PISA København 2009.

Læs mere side 12

NÅR DEN LEVERPOSTEJSSPISENDE PEDEL SKAL BÆRE KLASSEKAMPEN ALENE

Rigtige arbejdere gider ikke længere høre på brok fra dovne mennesker på overførselsindkomst, og hvis solidariteten skal reddes, så kræver det at venstrefløjspolitikere tør satse på de mere ressourcerstærke i samfundet. For at bevare velfærden. Men er det så enkelt?

Af Stefan Falk Petersen

Arbejderismen. En idé, som tager sit udgangspunkt i den nu detroniserede højrefløj i SF, og er koncentreret omkring folk som Mattias Tesfaye, Thor Möger Pedersen og Astrid Krag. Centrale politiske skikkelser, som muligvis er på vej ind Socialdemokratiet og som dermed potentielt kan præge det gamle arbejderpartis politiske linje.

Et politisk mantra, som handler om at lav- og mellemindkomstgrupperne skal føle at de rent faktisk bliver taget alvorligt af venstrefløjen. At det skal kunne betale sig at iføre sig en hvid kittel eller den blå Kansas-uniform, og godvilligt tage på arbejdet hver morgen med en flad madkasse under armen.

Det handler om at flytte fokus væk fra kampen om overførselsindkomsterne over til en rendyrket skattepolitik, for derved at skabe et incitament til at fastholde opbakningen til velfærds-samfundet. Arbejderne skal genfinde interessefællesskabet med velfærdsstatens solidariske grundidé.

De første politiske skridt er allerede taget i form af en skattereform, som bl.a. øger beskæftigelsesfradraget. Venstrefløjen i regeringen vil dermed signalere, at deres politik er rettet mod den gennemsnitlige LO lønmodtager

Et nyt syn på solidaritet

Arbejderismen prøver, så at sige, at omskrive den Marx'ske teori om, at arbejderklassens frigørelse kun kan være arbejderklassens eget værk, ved helt bogstaveligt at indskrænke arbejder-begrebet til den hårdtarbejdende LO'er i lav- og mellemindkomstgruppen. Og heri ligger den fundamentale problematik.

Hvis det politiske mål er at genskabe solidariteten blandt arbejderne og til velfærdssamfundet generelt, så virker det temmelig paradoksalt, at denne solidaritet kun skal materialisere sig i forhold til udvalgte grupper i arbejderklassen. Den realpolitiske praksis står derudover i skærende kontrast til intentionerne om at forgyldte denne gruppe. I en artikel i Politiken d. 22 december 2012, beskriver Mattias Tesfaye hvordan arbejderisternes vil genskabe velfærdsstatens trykke rammer for arbejderklassen.

Men det er næppe specielt tryghedsskabende for den ufaglærte, timelønnede arbejdsmand, som konstant står i farezonen for at blive fyret, at han kun har udsigt til 2 års dagpenget. En massiv, social forringelse, som Tesfaye og arbejderisterne har været med til at indføre.

En splittende strategi

Arbejderklassen er ikke blot karakteriseret ved dem, som er så heldige at have et arbejde. Deres materielle vilkår hænger i høj grad sammen de arbejdsløse. F.eks. vil enhver forringelse af overførselsindkomsterne være en central og medvirkende årsag til en generel løntilbageholdenhed.

Og dermed foreligger der et indre modsætningsforhold i arbejderisternes strategi: Hvis der bliver skåret i velfærdsgoderne, så rammer det på sigt den del af arbejderklassen, som arbejderisterne ellers har udvalgt til at skulle genoprette den samlede solidaritet i klassekampen.

Det er en fejlslagen vej, som kun kan resultere i intern splid i arbejderklassen. En handling som næppe vil virke befordrende på den interne solidaritet!

Sine Sunesen

- En dygtig lakaj

Denne månedens profil i "overklasseløget" har affødt en del diskussion på redaktionen. Er man en del af overklassen, hvis man som millionlønnet direktør i KL, angriber offentlige arbejdere og selv plejer omgang med magthaverne ved at have medlemsskab i VL-gruppe og fine bestyrelserposter?

Sine Sunesen er som formand for KL i fronten med at omsætte New Public management til et frontalangreb ved de kommende overenskomstforhandlinger. Hun skal smadre arbejdstidsaftaler og tillidsrepræsentanternes indflydelse/beskyttelse for at bane vejen for en hårdere udnyttelse af arbejdskraften og et uindskrænket ledelsesrum.

Hun er en moderne leder, som har arbejdet sig op gennem systemet som jurist og fagforeningsleder i DJØF og AC. Hun repræsenterer den type akademiker, som langsomt, men sikkert arbejder sig opad fra middelklassens la-

vere lag til at blive en vellønnet forpost for kapitalens behov. Hun gik direkte fra posten som formand for fagforenings-paraplyen AC til sit nuværende job som direktør i KL. Sine Sunesens magt og indflydelse hviler på den styrke de kommunale arbejdsgivere (med regeringen i ryggen) har til at angribe de offentlig ansatte.

Sine Sunesens netværk udstrækker sig til en bestyrelsespost i Københavns Universitet, en plads i VL-gruppe 67 sammen med andre i tilsvarende lederpositioner og sin mand som også er direktør i en organisation. Hun er lakaj på 1. klasse, med magt, høj løn og hus i Klampenborg. Men hun har endnu ikke indtaget en plads i den herskende klasse hos den 1 % i toppen af klassesamfundet. For hendes position har hverken ejerskab eller kontrol over kapital, og i det øjeblik hun ikke udfører funktionen til kapitalens tilfredshed, så er hun som andre lakajer undværlig.

Fakta

(født 17. marts 1967 i Helsingør) er en dansk cand.jur., der siden 1. juni 2009 har været chef for KL's afdeling for jura og lønpolitik. Fra 2004 til 2009 var hun formand for Akademikernes Centralorganisation (AC).

Hun fik sin juridiske embedseksamen fra Københavns Universitet i 1991 og har arbejdet i flere dele af centraladministrationen som fuldmægtig og ministersekretær, senest i Videnskabsministeriet, hvorfra hun har orlov.

I 1996 blev hun formand for klubben af offentligt ansatte i Danmarks Jurist- og Økonomforbund (DJØF) og i 2001 formand for hele DJØF. Siden 1996 har hun været medlem af forretningsudvalget og forhandlingsudvalget i AC. Hun har således deltaget i de offentlige overenskomstforhandlinger i 1997, 1999, 2002 og 2005. Ved overenskomstforhandlingerne i 2008 var hun topforhandler for alle statsansatte.

Siden 2004 har hun været formand for AC, og beklæder posten frem til 2009.

- Medlem af KUs bestyrelse.
- Medlem af VL-gruppe 67, hvor hun møder yngre direktører/chefer, heraf mange kvinder, som er på niveau lige under den administrerende direktør.

Hun er gift med direktør Philip Rendtorff og bor i Klampenborg.

Det mener vi

Solidaritet eller frit fald – vores fælles kald

Lørdag den 26. januar er en dato der er værd at notere sig af to gode grunde. For det første indkalder netværket omkring "Solidaritet eller frit fald" til stormøde for 130 aktivister i København, og de er klar på at tage kampen for de lediges vilkår op. Netværket der startede som en fælles koordineret aktion ved jobcentre landet over med udgangspunkt i dagpengeforringelserne, har et potentiale til at udvikle sig til en mere generel protest over de massive velfærdsangreb som følger af krisepolitikken.

En af initiativtagerne Jeppe Rohde fortæller i denne avis, at han mener der er vigtigt at få "samlet alle de udsatte grupper i arbejderklassen under et, så de kan stå stærkere i kampen", men betoner stadig vigtigheden af at have det primære fokus på dagpengekampen, fordi der på dette område er et "politiske momentum" der skal bruges.

For det andet holder det faglige lærernetværk i Enhedslisten landsmøde samme dag. Her skal de koordinerede angreb fra regering og kommunerne på lærernes arbejdstid, realløn, samt medarbejderindflydelse og tillidsmandssystemet, diskuteres. Disse angreb har fået form gennem regeringens folkeskolereform og KL's udspil til den offentlig overenskomstaftale der blev præsenteret med få dages mellemrum.

Lærerne er de første der står for skud, og det er ikke tilfældeligt. KL har set deres snit til at isolere lærerne og har kørt en hård kampagne i pressen for dette. Men lykkedes det for dem, står de andre offentlige grupper for skud i næste omgang. Som beskrevet i sidste avis (nr. 325) er KL, regeringen og Venstre enige om, at truslen om stor-lockout er den rette ramme for overenskomstforhandlingerne.

Netværket bør blive en motor for protester

Indtil videre har den samlet fagtops svar på statens angreb i bedste fald været utilstrækkelige. Derfor er de initiativer, der kommer ud af landsmødet for Enhedslistens lærernetværk, vitale for den organiserede modstand mod krisepolitikken. Som en af lærerne i netværket, Rasmus Keis Neerbek, fortæller, bør netværket "blive en motor for protester" – i erkendelse af der ikke er andre, der i første omgang, igangsætte protester over KL's angreb.

Men for at få andre med og netop undgå den isolation, som KL gerne ser lærerne være fanget i, er det vigtigt at opbygge en alliance med andre offentlige ansatte. Enhedslistens lærernetværk kan her opfylde en opgave, som Danmarks Læreforening har forsømt. Muligheden for at vinde kampe er nøje bestemt af vores formåen til at opbygge fællesskaber.

Hvis man mangler inspiration kan man med rette lade sig inspirere af de knap 30.000 strejkende lærere i Chicago, der i efteråret vandt en sejr med store lønstigninger i krisetid, og gav byens demokratiske borgmestre et nederlag på hans skolereform, der har mange lighedspunkter med den danske folkeskolereform.

Lærernes fagforening CTU afholdte hundredvis af solidaritetsmøder over hele USA, fik inddraget forældrene i kampen mod længere skoledage, der under strejken hjalp til med børnepasning og alternativ undervisning og fik under strejken stigende opbakningen i offentligheden. Dette kom ikke af sig selv, men af hårdt arbejde fra medlemmer, der tog ansvar og organiserede netværk, møder, debatter og aktioner.

Solidaritet eller frit fald – en generel protest

Herhjemme kan de arbejdsløse og lærerne konstatere, at man ikke finder initiativer fra fagtoppen, der matcher de generelle angreb på os. Derfor er beslutningerne og de efterfølgende initiativer, der fødes af to møder den 26. januar afgørende for, hvilket forår vi får herhjemme.

Skal det være endnu en sæson i mismodet og apatiens modi, eller er det nu vi skal forpligte hinanden til at tage ansvar for, at de asociale angreb følges op af modstand, der matcher angrebene seriositet? En modstand, der for at øjne sejr, må formå at gå ud over fagsektoreriske skel og skel mellem folk i arbejde, studerende og arbejdsløse.

Vi angribes alle af regeringens politik!

Solidaritet er vores svar på krisepolitikken!

Læs mere om Solidaritet eller Frit Fald på side 6.

Læs mere om lærernes kamp på side 8.

Læs mere om strejken i Chicago på side 9.

UDGIVET af Internationale Socialistisk Ungdom,
ADRESSE: ISU // Poste restante // H.C. Ørstedvej 54 // 1879 Frb. C
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Anders Bæk // Red. afsluttet den 25 januar 2013
ISSN 1600-2687

(Foto: Mette Kramer Kristensen)

Frank Aaens store plan

Enhedslistens Frank Aaen har udtænkt en storstilet og uhørt snedig plan, der med garanti vil jage en skræk i livet på bourgeoisiet.

Af Lars Henrik Carlsson

I et interview med Dagbladet Information afslørede Frank Aaen den 5. januar en intet mindre end sensationel plan. Frank Aaen planlægger nemlig at opkøbe og udkonkurrere kapitalismen! Hvorfor har ingen tænkt på det før? Allerede nu høres lyden af klapprende tænder fra direktionsgangene på landets største virksomheder.

Ifølge Frank Aaen er ejendomsretten "ukrænkelig", og man "kan ikke bare nationalisere en virksomhed uden at give erstatning." Det forekommer fuldt ud rimeligt. Virksomhedsejerne bør naturligvis tilkendes erstatning for den tort og svie, de har lidt ved at udbytte deres ansatte for merværdi. At nationalisere uden erstatning ville blot være endnu en krænkelse af de i forvejen omsorgssvigtede virksomhedsejere. Godt at nogen endelig taler deres sag.

Hvis staten ved nationalisering skal betale erstatning efter markedsværdien af virksomhederne, bliver det dog en anelse dyrere end de sidste par finanslove, Frank Aaen har forhandlet på plads. F.eks. er markedsværdien af de 20 største danske børsnoterede virksomheder over 1.000.000.000.000 - en billion - kroner.

Ved nærmere eftertanke er det derfor måske alligevel for dyrt og besværligt at opkøbe kapitalis-

men. Heldigvis har Frank Aaen løsningen klar. Han vil nemlig "omgå spørgsmålet om nationaliseringer" ved, at staten i stedet for f.eks. at nationalisere TDC "skal opbygge et alternativ til TDC og levere gratis internet og telefon til alle danskere."

Befrielsen fra markedets åg går via markedet! Kapitalisterne skal udkonkurreres på det kapitalistiske marked! Det er så meget desto mere realistisk i betragtning af, at man må formode, at Frank Aaen-virksomhederne på forhånd vil afskrive sig konkurrencefordele såsom at sænke lønnen, øge arbejdstiden, hæve arbejdsintensiteten og mindske trykningen i ansættelsen. Og på samme måde bør det derfor afvises som borgerlig propaganda, at man ikke både kan blæse og have mel i munden.

simonpetersen.com

Nej til angreb på Mali!

Den officielle udlægning af Frankrigs angreb på Mali er et velkendt omkvæd: "islamiske terrorister" og "jihadister", en trussel mod den internationale sikkerhed og for den lokale befolkning.

Jesper Juul Mikkelsen

Tilsvarende myter blev brugt for at legitimere besættelsen af Afghanistan i 2001 og Irak i 2003.

Den danske udenrigsminister, og tidligere krigsmodstander, Villy Søvndal synger med på køret og kalder Enhedslistens modstand mod krigen for uansvarlig. Han beder om en lidt mere realistisk tilgang til krigen i Mali. Hvis det er realisme Villy ønsker, så skal han da få det.

Økonomiske interesser

En realistisk tilgang til krigen i Mali er at se det som en kamp om Afrikas ressourcer og strategiske interesser. Vestafrika er et område af store rigdomme, herunder guld, olie og uran.

Mali er en tidligere fransk koloni, og uran-depoterne i Mali er af særlig interesse for Frankrig, der genererer 78 procent af sin elektricitet fra atomkraft. Mali er desuden det tredje-største guldpro-

ducerende land i Afrika. Canadas IAMGOLD driver to miner i Mali (og en tredje i nærheden Burkina Faso). Også andre udenlandske investorer er også tilstede i området.

Malis regering: et militærdiktatur

Det vestlige hykleri bliver endnu tydeligere, når man ser på hvilket "demokrati", det er Frankrig, og resten af den vestlige verden, hævder at kæmpe for.

Siden 11. september 2001 er der sket en kraftig militarisering af Mali ledet af USA. Amerikanske væbnede styrker har trænet Malis militær i årevis. I 2005 blev det amerikanske "Trans-Sahara Counter-Terrorism Partnership" etableret, bestående af 11 afrikanske "partnere".

Den amerikansk-uddannede og støttede hær har to gange kuppet den demokratisk valgte regering i Mali. Dette militærregime har nu travlt med at kæmpe sammen med de franske tropper mod separatisterne i det nordlige Mali. Også canadiske tropper har deltaget i militære øvelser i Vestafrika siden 2008.

Nyliberalismen, islamisterne og håbet om forandring

Den nyliberalisme, der har

fejlet hen over Afrika, har koncentreret investeringerne i stadig mindre områder og på stadig færre hænder. I Mali er dette center hovedstaden Bamako og dens opland.

Vreden over dette har ført til separatistiske bevægelser, der føler, at deres områder er blevet marginaliseret, ikke bare i Mali, men over hele Afrika.

Mali er altovervejende et muslimsk land. Islamismen er vokset dér, fordi oprørerne hævder, at de udfordrer den imperialistiske intervention. De tilbyder et svar på folks voksende fattigdom og marginalisering.

Ankomsten af udenlandske tropper styrker islamisternes argument om, at en lille elite nyder godt af nyliberalismen og er bukket under for vestlige værdier og kapitalismens grådighed.

Voksende fattigdom, nyliberalisme og vestlig imperialism er baggrunden for islamismens tiltrækning i Vestafrika. Det er de realiteter som Villy Søvndal ikke vil se i øjnene!

Rejseberetning fra Palæstina:

På grænsen til det forjættede land

I det nordlige Palæstina ligger byen Anin. En meget lille by, hvis hovedbeskæftigelse er fåreavl. Israel satte en stopper for denne indtægtskilde, da de byggede muren rundt om byen i de bjerge, hvor fårene græsser.

Paula Taina-Nielsen

Muren afskær Anin fra naboerne sådan, at Anin nu er en blindgyde for de indbyggere i naboerne, der ellers tog vejen gennem Anin, men nu må køre udenom. Så i stedet for at være et gennemkørselspunkt, med den handel og omsætning det førte med sig til byen, er byen blevet et endestop, hvor man ikke vil hen.

Det er ikke den eneste pris byens indbyggere har betalt, nogle har også mistet deres opdyrkede jord udenfor byen. Den jord, der retmæssigt tilhørte palæstinenserne i denne by, er nu afskåret af muren og tilhører Israel.

Abu Faiyes

Denne skæbne er tilfaldet Abu Faiyes, en olivenfarmer med flere marker på den anden side af muren. Med et var hans eksistensgrundlag i fare for at smuldre. Det skulle senere vise sig at svinde helt ind til det rene ingenting. Vi møder Abu Faiyes ved muren, som i virkeligheden er et højt trådhegn med pigtråd på toppen.

Vi kan ikke se grænseposten, men vi ved der er israelske soldater, kun få hundrede meter længere oppe af bakken. Vi er blevet bedt om at komme før solnedgang; ikke pga. det ujævne terræn og risikoen for at falde og slå sig, men pga. risikoen for at blive skudt. Den risiko løber man, hvis man opholder sig ved grænsen efter solnedgang.

Vi står nu i skumringen og hører Abu Faiyes' historie.

Spæret inde

Han har to store olivenmarker på den anden side af muren, på israelsk territorium. Hvis han vil dertil må han indhente en skriftlig tilladelse for dagligt at komme gennem grænsekontrollen, styret af israelske soldater. Uden en tilladelse må han vende om. Det tager to uger til en måned at få en tilladelse, i mellemtiden er der ingen adgang.

Abu Faiyes fortæller, at han ved sidste års høst ingen tilladelse fik og hans afgrøder gik tabt. Abu Faiyes har en mark tæt på grænsen og en tre kilometer længere væk. Den der er længst væk, er umulig for ham at nå, fordi han hverken må eje et køretøj på den israelske side eller tage et palæstinensisk registreret køretøj med fra den palæstinensiske side. Så han må gå. Da marken ligger tre kilometer væk, er der ikke nok timer i døgnet til, at han kan nå gennem kontrollen, ud til marken, passe træerne eller høste dem og tilbage inden grænsekontrollen lukker.

Han må ikke sove på sin mark, hvis han gør smider israelske soldater ham væk. Abu Faiyes må opgive denne mark og koncentrere sig om den tættere på grænsen.

Den mark tættere på grænsen giver dog Abu Faiyes flere problemer. Når han kommer til den er der ofte stjålet oliven fra træerne. Når han passer sin mark eller høster oliven står israelske soldater ikke langt væk og overvåger ham. De står der for at gøre det ubehageligt for ham at være der fortæller han, så han ikke skal komme igen. Men det gør han.

Abu Faiyes fortæller om et andet problem, som han oplever i forbindelse med olivenhøsten. Han har oplevet, at de oliven, der gror på palæstinensisk jord er fine, smager godt, har det rigtige udseende. Men de oliven, der gror på hans mark kun et par kilometer derfra på den israelske side af muren, smager grimt og er unaturligt hårde. Han mistænker dem for at være blevet forgiftet, at der bliver hældt kemikalier i jorden omkring oliventræerne. Men det kan ikke bevises. Abu Faiyes må i stedet nøjes med de træerne, der giver god høst, selvom det ikke er meget.

Før den anden intifada kunne Abu Faiyes producere 250 tanke på en olivenhøst, som varer ca. en måned-halvanden måned. Nu kan han producere 40-50 tanke. Til gengæld har Palistinian Fair Trade Association (PFTA) i samarbejde med virksomheden Cnaan Fair Trade doneret 500 oliventræer til Abu Faiyes som kompensation for tab af land til besættelsen. Dem har han plantet på palæstinensisk jord. På den måde giver Fair Trade mulighed for opretholdelse, det er en måde at gøre modstand mod besættelsen af vores land siger Abu Faiyes.

Røde Kors:

Europa er ny nødzone

Krisen kaster massere af mennesker ud i fattigdom. Nye tal viser, at 120 millioner i EU lever under fattigdomsgrænsen (som er under 60 % af medianindkomsten i EU).

Røde Kors, betegner nu Europa, som en ny krisezone, og del begynder at bruge flere penge på nødarbejde i Europa.

Det er specielt slemt i Grækenland og Spanien, hvor krisen har ramt hårdest. I Grækenland er Røde Kors ved at gå fallit. I Spanien får to millioner hjælp af Røde Kors, hvoraf 300.000 ikke har mulighed for at klare sig uden hjælpen.

Røde Kors regner med, at der kan opstå opstande over fattigdommen i Europa og drager paralleller til situationen i Nordafrika.

EU: "Vi er involveret i en krig med kineserne om de dyrebare mineraler" - Vestens magthavere vil presse Kinas magthavere væk fra Grønlands undergrund

Der foregår en imperialistisk rivalisering mellem verdens store magter om de sjældne jordarter og mineraler på hele kloden. I den sammenhæng er Grønlands undergrund blevet brandaktuel.

Af Anders Bæk Simonsen

Et australsk mineselskab undersøger lige nu muligheden for at oprette en mine i det sydlige Grønland. Målinger viser, at denne mine alene måske indeholder mere end 10 procent af verdens forekomster af sjældne jordarter, heriblandt uran.

EU's industrikommissær, Antonio Tajani, fortalte i sommers om hvordan, Kina havde et "uheldig forsprog", i kampen om de grønlandske råstoffer. Grønlands undergrund rummer sjældne mineraler som er afgørende for industrien. De fleste skal hentes uden for EU.

Kina har ifølge gbtimes.com kontrol med over 97% af det globale markedet for sjældne jordarter og kontrollerer mere end en tredjedel af de kendte og tilgængelige reserver af sjældne jordarter. Ifølge USA, Japan og EU ligger de en for høj eksporttold på disse stoffer, hvilket de har taget op i Verdenshandelsorganisationen (WTO).

Tajani besøgte Grønland den 16. juni sidste år for at få en aftale mellem Grønland og EU om rettigheder til at udvinde de sjældne mineraler. I retur ville Grønland få teknisk og miljømæssig knowhow om minedrift.

Blot dagen efter besøgte Kinas præsident, Hu Jintao, Grønland. Kineserne har opkøbt et britisk

minefirma, der allerede har aftaler med hjemmestyret om minedrift. De vil investere næsten 13 mia. kroner i projektet og vil i den forbindelse sende tusindvis af kinesiske arbejdere derop.

EU kommissærens medarbejder siger om rivaliseringen mellem Kina og EU at "vi er involveret i en krig med kineserne om de dyrebare mineraler".

Et brutalt forsøg på at knuse selvstyrets økonomiske uafhængighed

Det grønlandske selvstyre har dog endnu ikke bukket under for pres fra EU om helt konkret at udelukke kineserne fra at investere i råstofudvindingen på Grønland. Men selvom Grønland med Selvstyreløven vedtaget i Folketinget i 2009, hjemtager råstofområdet, skal Grønland i virkeligheden ikke regne med fuld suverænitæt på det område.

I Danmark står Folketinget overfor at skulle af- eller bekræfte den særlov (Storskalaloven), som Grønlands selvstyre allerede har vedtaget.

Ugebladet Mandag Morgen, opstiller i en analyse den 21. januar med titlen "Det grønlandske dilemma" muligheden for at regeringen muligvis "under pres fra EU" kunne få kolde fødder i forhold til den nuværende positive linje overfor særloven. Og i den forbindelse "er det svært at se, hvordan man kan bremse processen, uden at det tager sig ud som et brutalt forsøg på at sabotere selvstyrets vej til økonomisk uafhængighed".

Venstre og Konservative er vendt på en tallerken i forhold

til de stemte for Selvstyreløven i 2009, og støtter nu op et forslag fra Dansk Folkepartis Kristian Thulesen Dahl om et "Dong 2". Han udtaler til Politiken den 20. januar (Flertal: Staten bør gå ind i Grønland), at for ham at se er "den eneste vej frem"... at staten tager et aktivt medansvar for udviklingen, så vi også får danske kapitalinteresser i spil i Grønland."

Der skal altså oprettes et statsligt selskab mellem den danske stat og Grønland, der skal sikre den danske stat og kapitalinteresser kontrol over råstofferne og holde kineserne væk.

Denne model har Grønland pure afvist. Men med V, K, DF og potentielt set også Enhedslisten opbakning, findes der et flertal uden om regering for øget statslig involvering.

Grønlandsordfører fra Enhedslisten, Finn Sørensen siger også i samme artikel i Politiken, at det er grønlænderne, der selv skal afgøre hvem de skriver kontrakter med – men indholdsmæssigt bakker han op om idéen om øget statslig involvering.

Hvilken kapitalist er mest ond?

Kuupik Kleist udtalte den 18. januar i Weekendavisen, at kinesiske kapitalister ikke er værre end andre kapitalister. Tværtimod er de mere ydmyge end de vestlige kapitalister. Udover det fremhæver Kleist deler grønlændere og kinesere gener. Han holder fast i at hans vigtigste opgave er at sikre, at Grønland får "så stort udbytte som muligt" blandt andet fra mineaktiviteterne.

Selvom det er flot, at han står fast mod det pres der kommer fra Danmark og Vesten, er hans budskab om en eller anden særlig forbindelse mellem grønlændere og kinesere sludder. Hans ønske om det største udbytte ved minedrift for Grønland, indregner ikke det uundgåelige miljøsvineri miner altid tilføjer et samfund - her til skade for Grønlands traditionelle vigtigste ressource, naturen i hele dens mangfoldighed men særligt fiskeri og fangst.

I virkeligheden er der meget der tyder på, at mine-eventyret uanset om det sikrer danske, vestlige eller kinesiske interesser, langtfra vil sikre den grønlandske befolkning eller natur en bæredygtig fremtid.

Storskalaloven vedtaget af selvstyret, betyder løndumping og konkurrence fra kinesere der skal arbejde på Grønland til 50 kr. i timen. Det tilgodeser ikke den grønlandske befolkning men magthaverne.

Mineudviklingen sikrer industrier der masseproducerer ny teknologi, men endnu ikke formår at genanvende de såkaldte sjældne mineraler, der i stedet ender på lossepladser.

Selvom verdens supermagter øger deres rivalisering om jordens ressourcer, må vi hver gang sige klart nej til at støtte nogen som helst af disse magthavere, især når det spændes foran en nationalistisk vogn der skal sikre danske og vestlige kapitalejere kontrol og fyldte lommer.

DEBATMØDE

Nedskæringer og heldagsskole nej tak

5. februar kl. 19.00, Christianshavns Beboerhus lokale "Nisten", Dronningensgade 34, København.

Tvunget længere skoledag, 5 milliarder i nedskæringer på lærernes forberedelsestid. Nu er det nok! Kom til møde og deltag i debatten. Vi håber aftenen ender med et stærkere netværk af lærere, forældre og elever.

Oplæg og debat med:

- Rune Engelbreth: Talsperson for forældrene, der forhindrer lukning af Rundhøjsskolen i Aarhus.
- Ane Søgård: Frederiksberg lærerforening, om konsekvenserne af folkeskolereformen.
- Kirsten Gunver Løth: fra pædagogfagforeningen LFS om faglig solidaritet og børns ret til fritid.

Lærerstuderende på Blaagårds Seminarium, København, Bodil Marie Garde om folkeskolereformer og Heldagsskole.

"At sælge heldagsskolen og Ny Nordisk Skole som en forbedring der skal løfte de svage elever er simpelthen udtryk for at regeringen ikke vil se realiteterne i øjnene, men tværtimod har en katastrofal mangel af forståelse for hvad et godt børneliv er".

Fra aktion ved jobcenter i København - Jeppe Rohde ses bagerst i lokalet i gang med at holde tale (foto: Erling Skov Madsen)

Solidaritet eller frit fald Kampen mod de sociale forringelser skærpes

Det startede med en fælles koordineret aktion ved et par jobcentre rundt omkring i landet, for derefter at udvikle sig til et decideret landsdækkende netværk af aktivister. Solidaritet eller Frit Fald er en realitet, og er en organiseret fælles kamp imod de mange sociale forringelser, som skånselsløst har ramt tusindevis af danskere.

Af Stefan Falk Petersen

Den 26. januar er den foreløbige kulmination på netværket, når der bliver indkaldt til stormøde i København. Jeppe Lykke Rohde, en af de oprindelige initiativtagere til Solidaritet eller Frit Fald, fortæller:

"Mødet den 26. handler om at samle alle de kræfter, som vil støtte op om vores dagsorden. Vi håber på at starte en debat og en fremadrettet proces, hvor vi kan blive enige om at organisere os om nogle fælles kampe omkring velfærdsforringelserne. Og ikke mindst hvordan vi kan nå dertil."

Netværkets oprindelige udgangspunkt var protesterne mod dagpengeforringelserne, hvilket

har været et af efteråret og vintrens helt store, politiske stridspunkter. Især da skæringspunktet den 1. januar kom tættere på, og flere beregninger viste, at størrelsesordenen af de udfaldstruede var langt større end hidtil forudset.

"Vi var et par politiske aktivister der samledes omkring det udgangspunkt, at vi ville sætte fokus på dette enorme, sociale problem, samt at vi ville iværksætte en udenomsparlamentarisk dagsorden for at gøre opmærksom på det. Vi ville give et modsvar til den bestående, neoliberale idé om at nedskæringer er vejen ud af krisen, men samtidig også at udfordre fagtoppens stillingstagen i forhold til dagpengeproblematikken.

Det resulterede i aktionen ved jobcenteret på Musvågevej; en aktion som i øvrigt ikke stod alene, men hvis idé havde spredt sig til andre byer som Odense og Århus. Efter aktionen havde vi planlagt et opfølgingsmøde. Det var ganske velbesøgt, og vi blev alle hurtigt enige om at kampen skulle fortsættes. At kampen skulle organiseres"

BREDERE FORANKRING

Har I fortsat valgt at sætte ensidigt fokus på tilbagerulningen af dagpengereformen, eller har I valgt at arbejde med en lidt bredere strategi for fremtiden?

"Vi vil helt klart gøre protesterne meget bredere, for det er der voldsomt brug for. Nedskæringspolitikken rammer bredt, og derfor er det også vigtigt at nå kontanthjælpsmodtagerne, flexjobberne og de studerende.

Jeg tror at det er vigtigt, at vi får samlet alle de udsatte grupper i arbejderklassen under et, så de kan stå stærkere i kampen. Men dagpengereformen har stadig vores primære fokus, da det er en problemstilling som fylder utroligt meget lige nu, og som berører ufattelig mange mennesker. Det handler simpelthen om at udnytte et politisk momentum."

FAGFORENINGERNES GRYENDE INTERESSE

Som det sikkert efterhånden er mange bekendt, så har fagforeningerne indtaget en noget tilbageholdende stilling i forhold til dagpengereformen. Et politisk

standpunkt, som står i skærende kontrast til de medlemmer som de repræsenterer. Men ifølge Jeppe Lykke Rohde, så er det en tendens under opbrydning.

"Oprindeligt havde fagbevægelsen selv sagt en forholdsvis kritisk tilgang til dagpengereformen, men den blev desværre spist af med akutupakkerne, som gjorde at modstanden røg ned på et absolut nulpunkt.

Men det har jo efterfølgende vist sig, at akutupakernes indhold er en fis i en hornlygte. Der er ingen jobskabelse overhovedet, og derfor står man alene tilbage med konsekvenserne af reformen: At mange mennesker ryger ud i en kæmpe social deroute.

Det har vist vækket noget modstand i fagforeningerne, og vi oplever flere positive tilkendegivelser på Solidaritet eller Frit Fald end for blot få måneder tilbage. Men vi savner fortsat officielle udmeldinger fra de enkelte fagforbund. Måske bliver vi klogere efter stormødet den 26. januar."

Bøger fra Modstand.org

Arguments for Revolution

I en verden med enorm ulighed, omfattende klimaødelæggelse om hjørnet samt krige og undertrykkelse ønsker revolutionære socialister

ikke blot at justere systemet, men peger i retningen af et helt andet samfund. Denne lille bog giver en let gennemgang af de vigtigste diskussioner og argumenter for denne bevægelse mod en anden mulig verden.

Den egyptiske revolution

På trods af, at vi netop har passeret to-årsdagen for egyptiske revolution begyndelse, er denne pjeces stadig aktuelt. Pjecen er

lettilgængelig og giver en god indføring i de vigtigste elementer, der ledte op til de massive folkelige protester, der væltede Mubarak. Samtidig er det også en øjenvidneberetning om de 18 dages kampe mod regimet. Med pjecen klædes man godt på til at forstå de fortsatte kampe i Egypten, og hvilken funktion Det Muslimske Broderskab varetager over for imperialismen.

Aldrig mere facisme

En større pjeces der drager på de vigtige historiske erfaringer fra den internationale antifascistiske kamp, især fra

Tyskland og Spanien i 1930'erne. Massere af gode analyser, der danner nødvendige perspektiver for den konkrete antifascistiske kamp i dag.

Det er ikke kun i undergrunde der graves - faglige rettigheder undergraves også i forbindelse med metro-byggeriet

8.400 ledige vil stå uden indkomst

I første halvår af 2013 viser Beskæftigelsesministeriets nye beregninger, at mellem 17.000-23.000 langtidsledige vil miste retten til dagpengene. For to år siden anslog Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, at 70 % af dem ikke kunne få kontanthjælp.

Ifølge FTF vil 8.400 ledige stå uden indkomst til sommer - hvis man regner med, at kun 17.000 falder ud af dagpengesystemet, og fratrækker de folk, der forventes at gå på efterløn eller få seniorjob.

(Foto: Mette Kramer Kristensen)

Metroen undergraver rettigheder

Metrobyggeriet i København er en stor arbejdsplads betalt af offentlige skattekrone. Metrobyggeriet består af i alt 21 byggepladser fordelt ud over København. Det italienske firma Trino, som er hovedentreprenør, har fra starten haft en fjendtlig indstilling over for fagforeningerne og tillidsmænd.

Jesper Juul Mikkelsen og Benny Allermann

Fyring af tillidsfolk

Da fagforeninger mødte firmaet i første omgang var beskeden fra firmaet klar: "i får aldrig adgang til vores pladser". Der blev sat hængsler op, så fagforeningen ikke kunne komme ind på byggepladserne. Først efter et halvt års forhandlinger fik fagforeningerne adgang.

Men det er ikke kun fagforeningernes adgang til pladserne den har været gal med. Skriftlige advarsler, hvis man forlod pladsen blot for at stille P-skiven, systematisk underbetaling, trusler om civile retssager mod arbejdere, og manglende pensions-betaling er kun et lille udpluk af de mange svinestregere firmaerne bag metrobyggeriet har begået mod deres arbejdere.

Men det mest aggressive træk fra arbejdsgiverne på metrobyggeriet har været fyring af 5 tillidsfolk. En af

de fyrede Jakob Matthisen skriver i en artikel på modkraft.dk:

"Jeg har været meget aktiv som tillidsmand og klubformand for Metroklubben. Jeg har blandt andet været tegner og redaktør på medarbejderbladet Trevi Nyt. Jeg tror, det er derfor, ledelsen i Trevi vil af med mig".

Meget få lærerpladser

Før Metro-projektet overhovedet var sat i gang blev der lavet en frivillig uddannelsesaftale med hovedentreprenøren. Hermed regnede fagforeningerne med at metrobyggeriet ville sikre omkring 400 af de ca. 10.000 lærerpladser som i dag mangler. Denne frivillige aftale med Trevi har dog ikke været meget værd, der er i dag kun 2 elevpladser på metroen.

Håb om faglig organisering på tværs af sprog

Elo Hansen og Michael Severinsen, der arbejder med faglig organisering af betonarbejdere på metroen, fortæller til Socialistisk Arbejderavis om de nødvendige bestræbelser på at organisere på tværs:

I starten var folk ude i skurvognene ikke meget for at snakke med os. De ville undgå at falde uden for fællesskabet i skurvognen. Men efterhånden har nogen af de personer skiftet holdning, og vi har fået valgt nogle tillidsrepræsentanter og sikkerhedsfolk derude.

Det har medført noget tovtrækkeri med ledelsen af metrobyggeriet, da de ikke har været vant til, at deres arbejdere er organiserede. De her tillidsmænd har nu taget initiativ til at danne en metroklub, som håndværkerne på byggeriet kan melde sig ind i, på kryds og tværs af byggepladser og nationalitet.

Og der er nu også kontakt til nogle af de polske arbejdere, de overvejer nu at blive organiseret i fagforeningen.

Vi fortsætter med at slå for at håndhæve overenskomsten, hvis det får lov at skride på et så stort projekt som metroen, hvordan skulle vi så kunne fastholde dem ude på de små arbejdspladser? Så skrider det hele jo.

Frederiksberg Lærereforening:

Vi skal gøre det der virker - Vi har gjort det før!

Socialistisk Arbejderavis har talt med Ane Søegaard, formand for Frederiksberg Kommunelærerforening om Folkeskolereformen og lærernes arbejdstid i forbindelse med overenskomsten 2013 (OK13).

af Lene Junker

Det tegner til at blive et barsk forår for lærerne og de andre offentlige ansatte. Hvordan ser det ud, set fra din og Frederiksberg Kommunelærerforenings side?

“Ved OK13 gælder det om at sikre reallønnen og vores arbejdstid. Vi har en væsentlig opgave i at få overbevist befolkningen og hinanden om, at det fortsat er legitime krav at stille. Befolkningen er blevet påduttet en over-krisebevidsthed, og det smitter af på os også. Vi skal have realistiske forventninger, men vi skal ikke grave os selv ned, så vi ikke udfordre regeringen og KL.

Jeg mener, at krisen er menneskeskabt, så hvis der er politisk vilje, kan man vælge en anden vej. Hele fagbevægelsen er forpligtet på at forsvare løn og arbejdsvilkår og sikre dem gennem kollektive aftaler”

Den pædagogiske tænketank, Sophia beskylder regeringen og KL for at afdemokratisere og udmarve hele den offentlige sektor. Hvilke tegn ser du på, at de forskellige faggrupper begynder at samle sig, og at regeringen og KL møder modstand?

“Vi skal gøre det der virker. Vi har gjort det før. I 2010 samlede vi 3000 tillidsfolk til stormøde i Fredericia for at forsvare efterlønnen. Denne gang har BUPL’s formand, Henning Pedersen, udtalt sig kritisk overfor angrebene på lærernes arbejdstid. Det samme gælder også Socialrådgiverforeningens nye formand Majbritt Berlau. På vores ekstraordinære kongres talte Harald Børsting. Han understregede, at regeringen skulle holde sig ude af arbejdsmarkedets overenskomster. En del borgmestre er også kritiske overfor både Folkeskolereformen og angrebet på lærernes arbejdstid”

Hvad sker der i Frederiksberg Kommunelærerforening?

“Vi arbejder aktivt på at sende et positivt budskab til forældre og elever om både Folkeskolereformen og lærernes arbejdstid. Vi har lavet en fælles udtalelse med BUPL Hovedstaden med titlen: “Når mere undervisning ikke er bedre, men bare mere” Og vi skal mødes med Københavns Lærereforening, BUPL Hovedstaden og LFS og drøfte hvordan vi kan lave fælles arbejde for at sikre os alle sammen bedst muligt til det varme forår, som kommer.”

Hvad gør I for at mobilisere og aktivere lærerne?

Kender man lærernes virkelighed, og arbejder ud fra den er det nemt at få folk engageret. Vores

bestyrelse er til frokostmøder på alle skolerne på Frederiksberg flere gange om året, og vi laver jævnligt intensive kampagner i lokal målestok, som den DLF netop nu gennemfører.

Det er helt afgørende at få sikret en kontinuerlig og dynamisk kommunikation mellem medlemmerne og de valgte repræsentanter i fagforeningen. Kun på den måde sikrer vi, at også politikken og metoden har dialektik. Vi er ret aktivistiske på Frederiksberg. Vi er ikke for fine til at male bannere og gå på gaden. Men vi bruger meget sociale medier, fx facebook, og vi sender videohilsner og elektroniske nyhedsbreve ud.

Derudover afholder vi jævnlige TR-konferencer, inviterer medlemmerne til kurser, stormøder, fester mv. Omkvædet er altid at styrke fællesskabet og kollektivet i foreningen. Det skaber sammenhængskraft, politisk set.

Vores OK kampagne her til foråret skal opbygge selvtilliden blandt lærerne, så vi kan genskabe den nødvendige styrke og selvrespekt til at sige fra overfor regering og KL.

OK13

“Det er vigtigt at frustration vendes til handling”

Socialistisk Arbejderavis har snakket med Rasmus Keis Nebek, lærer på Ganløse Skole i Egedal Kommune og aktiv i Enhedslistens Lærernetværk, om opbygning af modstand mod angrebet på lærerne og andre faggrupper i forbindelse med overenskomstforhandlingerne.

af Lene Junker

Hvordan er stemningen blandt dine kollegaer efter at regeringen offentliggjorde sin skolereform og KL’s angreb på lærernes arbejdstid?

Der er en enorm frustration over de fremtidsudsigter, vi bliver budt. Jeg synes det er vigtigt at denne frustration vendes til handling, og her spiller socialister en afgørende rolle. Vi skal komme med meget konkrete bud på hvordan kampen kan vindes.

I Egedal Kommune har vi dannet en gruppe på tværs af skolerne, som skal i gang med at planlægge forskellige aktiviteter. Den er resultatet af de nationale fagligklubmøder, som Danmarks Lærereforening holdt på alle skoler i december.

Initiativet er opstået blandt almindelige lærere, som forsøger at mobilisere hinanden og flere kollegaer til aktiviteter i forbindelse med OK 13.

Du er også blevet aktiv i Enhedslistens Lærernetværk. Hvorfor skal man deltage i Lærernetværket?

Vi har rigtig mange medlemmer ude omkring på lærerværelserne. Netværket bør blive en motor i at forsøge at organisere protester og modstand på vores arbejdspladser og i vores fagforeninger.

Koordinerede aktiviteter på tværs af skoler og kommuner giver styrke, og erfaringer kan deles. Vi må nok erkende, at større initiativer kun kommer fra Enhedslistens medlemmer. Der er ikke andre.

Enhedslistens lærernetværk holder landsmøde den 26. januar. Skal du med og hvad synes du der skal komme ud af det landsmøde?

Ja, jeg deltager i landsmødet. Jeg håber vi bl.a kan bruge det til at lave nogle fælles udspil, som vi kan fremsætte på forårets generalforsamlinger i kredsene. Vi skal stille spørgsmål til lokale byrødder fra S, SF og R om de støtter regeringens og KLs angreb på lærerne og de andre offentligt ansatte og deres fagforeninger.

Tvinge dem til at tage stilling. Der vil være røre i regeringspartierne baglænde, og vi skal konstant puste til det bål. Kun på den måde kan vi lægge et pres på regeringstoppen.

Vi skal stille forslag, der kan mobilisere aktivitet blandt kollegaerne og bygge en alliance mellem alle offentligt ansatte. DLF har forsømt det i mange år, men vi har mulighed for at vinde de kampe lokalt, hvis vi handler i fællesskab.

Athen Calling - København svarede!

(Foto Mette Kramer Kristensen)

Græske antifascister og en lang række progressive partier og organisationer havde indkaldt til demonstration i Athen d. 19. januar for at styrke kampen mod den voksende fascisme. I en lang række byer verden over gik antifascister på gaden i solidaritet, heriblandt 100 demonstranter i København.

af Internationale Socialister København

Mindst fem venstrefløjsgrupper var repræsenteret ved demonstrationen foran den græske ambassade i København, og folk var kommet fra hele landet for at vise solidaritet.

Vores skjold og sværd over for fascismen

Bo Nielsen fra Internationale Socialister holdt tale og sagde bl.a. "historien viser, at fascismen har særligt gunstige vækstkår i perioder med økonomisk krise. Vi befinder os netop i disse år i den dybeste systemkrise siden 1930'erne. Selvom verden har forandret sig meget siden, er vi nødt til at være bevidste om, at krisepolitikken, ikke kun i Grækenland, men mange steder i verden, indebærer så brutale konsekvenser for almindelige mennesker, at 1933 alligevel ikke virker så fjernt endda ...

Vores stærkeste våben mod fascismen er disse to; for det første

er antifascismen vores 'skjold'. Lige meget hvor nazismen stikker sit ækle fjæs frem, møder vi den med så bred mulig folkelig modstand i form af blokader, demonstrationer og forsøger at forhindre nazistiske vælgermøder og bliver ved med at sige: Ingen platform til nazisme! For det andet er klassekamp vores 'sværd'. Opbygning af modstand fra neden mod de nyliberale angreb er den bedste måde, vi aktivt kan skabe et stærkt og positivt alternativ for almindelige mennesker. Vi må afvise at lade os splitte med racisme! Vi skal derimod stå sammen og blive ved med at pege på hvem det er, der har skabt krisen og hvem, der

Socialistisk Arbejderavis har talt med Ivalu og Katrine som var to deltagere på den anti-fascistiske demonstration om hvorfor de var mødt op til demo på en kold lørdag.

Det er vigtigt at støtte op om de kampe, som foregår også uden for Danmark. Det som sker udenfor, kan jo også påvirke os. Det er vigtigt at møde op og vise man støtter kampen mod fascismen. Grækenland ligger jo trods alt tæt på Danmark og når det kan ske der, kan det jo også ske her. Jeg føler ikke, at fascismen er nogen stor trussel i Danmark lige nu, men det er vigtigt at holde øje med.

skal betale for den."

Crisis Mirror

En aktivist fra den græske venstrefløjsgruppe Crisis Mirror talte om sammenhængen mellem de seneste dages angreb på besatte huse i Athen, der ud over et sted at bo for folk, der er hårdt økonomisk ramt af krisen, har fungeret som baser for venstrefløjsaktivisme - og så den voksende tilslutning og indflydelse, Golden Dawn har fået inden for det græske politi. Rydningerne har været brutale, og retorikken omkring disse squads har været præget af beskyldninger om 'terrorisme'.

Efter talerne var der 'open

microphone' bl.a. med indslag af politisk rap på dansk og på græsk, og der blev råbt antifascistiske paroler. Efter en vellykket demonstration samledes ca. halvdelen af demonstranterne sig til fællesspisning og et opfølgende evalueringsmøde, hvor det blev drøftet hvad vi sammen fremadrettet kan gøre, ikke bare i kampen mod fascisme, men også imod de tiltagende angreb fra regeringen. Aktivisterne var enige om, at dagen havde været en stor succes og aftalte, at man vil forsøge at lave flere fælles ting. Næste fokus bliver på aktionsuge 19, som er en antikapitalistisk aktionsuge i København.

Chicago skolelærerstrejke: kampe kan vindes mod alle odds!

Er der forskel på fagforeninger i USA og Danmark? Svaret ligger lige til højrebent. Men er der også forskel på offentlige ansattes fagforeninger? Her svaret ikke bare ligeud af landevejen.

af Jan Hoby, næstformand i LFS.

Ja, der er en verden til forskel. Hvis man tager et smut forbi CTU (Chicago Teachers Union), vil første indtryk være: 'Det er en kæmpende fagforening med attitude!' En kampagne som "Stand Up to the Fat Cats", er ikke set siden 30'erne her til lands. Kampen mod længere skoledage og flere tests har en central placering hos CTU og deres medlemmer.

CTU med deres 29.000 medlemmer kom på det internationale landkort allerede i juni 2012, hvor de første armbøjninger blev taget som forberedelse på den første strejke i 25 år. Den 10. september til den 18. september udfoldede der sig en af de mest aktivistiske strejker i

USA i nyere tid.

Årsagen var at Chicagos borgmester Rahm Emanuel (en demokratisk gulddreng) havde erklæret krig mod lærerne, deres faglighed, deres overenskomst, deres løn og på indholdet i en skolereform. Hans reformkrav af folkeskolen fik stor national opbakning fra den politiske elite, medieerne og stærke erhvervsinteresser - meget lig situationen i Danmark.

Efter næsten samme skabelon som SRSF-regeringen bruger i deres udspil til Ny Nordisk Skole, skolereformen og sidst, men ikke mindst, kravet om at lærerne og senere alle andre offentlige ansatte skal betale for politikernes underfinansiering af den offentlige sektor.

Grunden til, at strejken tiltrak sig stor international opmærksomhed, var, at den kom i kølvandet på nederlaget i Wisconsin, hvor de offentligt ansattes fagforeninger tabte til staten. Rahm Emanuel ville udnytte

dette momentum til, at give den stærke lærerfagforening et massivt nederlag.

Men det skulle vise sig, at Borgmester Rahm Emanuel næsten gjorde regning uden vært. De 29.000 medlemmer af CTU formåede 1) At gøre deres kamp til en kamp for børns ret til en test-fri, gratis offentlig skole med fokus på en anderledes og bedre skolegang - ikke bare en længere skoledag! 2) At gøre deres kamp til forældrenes kamp, på vegne af deres børn. Forældrene organiserede selv børnepasning og alternativ undervisning. 3) At gøre deres kamp til alle offentligt- og privatansattes kamp, med hundredvis af solidaritetsmøder over hele USA. Målet var både at vinde befolkningens hjerter og hjerner. Under den 8 dage lange strejke steg opbakningen til CTU og de 29.000 strejkende lærere.

Den 18. september endte 800 delegerede strejken i Chicago. Der blev indgået flere kompromiser mellem Chicagos borgmester

Rahm Emanuel og CTU. Set ud fra den nationalpolitiske og kriseøkonomiske situation, og ikke mindst ud fra erfaringerne fra nederlaget i Wisconsin, var det en sejr. Sådan opleves det også af medlemmerne af CTU. Med en gennemsnitlig lønstigning på 17,6% over de næste fire år og med en lang række andre forbedringer, - er dette en overenskomstfornyelse med håb, perspektiv og inspiration for andre amerikanske arbejdere.

Men også på indholdsdelen af borgmester Rahm Emanuels "skolereform"-program, kom det slet ikke i hus. CTU fik taget de værste elementer og tidslær blev taget ud at hele testregimet. Selvom danske skolebørn er de mest testede i Europa, er det intet imod hvad amerikanske børn udsættes for.

Hvad er så læren for danske offentlige ansatte og specielt Danmarks lærerforening (DLF), deres tillidsfolk og medlemmer?

Det er at komme op i gear

på mere end en front. Lærerne kan ikke vinde kampen mod skolereformens reaktionære indhold alene. Lærerne kan ikke vinde kampen mod, at lærerne skal betale for "skolereformen" ved overenskomstforhandlingerne alene. Lærerne kan ikke vinde kampen mod, at offentlige ansatte skal betale for finanskrisens underfinansiering af velfærdsstaten alene. DLF og lærerne må opbygge folkelige alliancer med alle de fagforeninger der vil slås sammen med dem.

Tiden er ikke til fagchauvinistiske strategier og taktik, som DSR og BUPL benyttet sig af ved overenskomstforhandlingerne i 2008.

For at hjælpe udviklingen på vej, må socialister tage initiativer til møder og solidaritetsarrangementer, på uddannelsessteder, skoler og partiafdelinger. Specielt Enhedslistens lærernetværk spiller en vigtig rolle. Chicagos lærerfagforening har vist at kampe godt kan vindes mod alle odds.

Kom med på politisk studietur til Athen i uge 7!

Vi er en blandet gruppe af personer fra venstrefløjen, der tager til Athen fra d. 9.-17. februar – og du kan stadig nå at komme med!

Grækenland er det land i Europa, hvor EU's nedskæringspolitik er mest ekstrem – men det er også det land med den mest udviklede modstand fra arbejderklassen med over 20 generalstrejker på halvandet år.

Hvad skal vi lave i Athen?

Vi vil undersøge situationen i Grækenland nærmere ved (med udgangspunkt i Athen) at møde den græske venstrefløj og -arbejderklasse. Vi starter turen med en byvandring i Athen, hvor vi vil se nærmere på politiske mødesteder, street art og andet i byens rum, der vidner om krisen og den voksende modstand i byen.

Vi skal besøge et skibsværft, hvor arbejderne i længere tid ikke har fået udbetalt løn og derfor har taget kontrollen med værftet. Vi skal snakke med græske antifascister, der i denne tid arbejder meget intenst mod den stigende trussel fra Golden Dawn, der er et klassisk og yderst voldeligt fascistisk parti.

Vi skal møde repræsentanter fra SYRIZA og ANTARSYA, der er to organisationer af flere forskellige venstreorienterede grupper. SYRIZA er det næststørste parti i den græske parlament, mens ANTARSYA er en mere udenomsparlamentarisk orienteret organisation.

Derudover skal vi sammen med to repræsentanter fra Trampolinhuset høre mere om asylansøgers vilkår i Grækenland. Så det bliver en tætpakket, politisk, interessant, sjov og bevidsthedsudvidende tur.

Hvad er formålet med turen?

Formålet med turen er, at få en bedre forståelse af, hvad der sker i Grækenland. Vi vil bruge vores erfaringer fra Grækenland til at bygge en større og mere bevidst bevægelse i Danmark og herigennem kunne alliere os med modstanden i resten af Europa.

Vi ønsker at bruge dagene i Athen på at forstå de udfordringer som bevægelsen og venstrefløjen i Grækenland står overfor. Men vi vil også bruge tid på samtaler med 'den almindelige græker', da vi ønsker at vide, hvordan krisen og den stigende fattigdom påvirker grækerne.

Vi er bange for at Grækenland er et indblik ind i Europas fremtid og vi vil derfor bruge de erfaringer vi gør os i Grækenland til fremtidige kampe i Danmark. Derfor vil vi også fortælle om vores tur når vi kommer hjem til de, der har lyst til at høre om den – f.eks. Enhedslisten-afdelinger, fagforeninger, gymnasier, folkeskoler, eller lignende.

Vil du vide mere?

Så skriv en mail til studieturtilgrækenland@gmail.com, så kontakter vi dig eller sender dig mere info via mail.

Arbejderråd – kimformen til et fremtidigt samfund

Fra de tidligste erfaringer med arbejderderråd og frem til i dag, er der en række kendetegn, der går igen. Det sker selvom arbejderderråd dukker frem i vidt forskellige fag og branche, under vidt forskellige styrerformer – og i under vidt forskellige himmelstrøg. Denne artikel vil gøre ophold ved nogen af de tidligste og desværre også mest gennemførte eksempler på arbejderderråd.

Anders Bæk Simonsen

Kommunen i Paris

Den første og eneste gang Karl Marx oplevede arbejderderrådenes store potentiale, som den organiseringsform der grundlæggende kunne ende borgerskabets tyranni, var i 1871, da de parisiske arbejdere greb magten over deres by og forsvarede kommunen mod både den franske centralregering og prøjsiske belejring.

Her stillede 340.000 parisiske arbejdere, bevæbnede under Nationalgarden, sig op mod både den herskende klassers franske regering, og de prøjsiske belejrer. Her var det gardens egen basis, altså de fattige arbejder-soldater, der i råd valgte deres egen officerer og ligeså betydningsfuldt, kunne trække dem tilbage i selvsamme øjeblik, hvor soldaterne ikke længere havde tillid til disse. Yderligere betød det også en reorganisering af hele hæren i valgare komitéer. Denne demokratisering af hæren spredte sig til selve Kommunen bl.a. med valg til administrative poster og samme løn til alle fra embedsmænd til fabriksarbejdere.

Den franske hær slagtede kommunens arbejdere og soldater, da den havde fået sin ryg dækket fra den prøjsiske hær, der trods konflikt med Frankrig, heller ikke ønskede, at Kommunen skulle blive et forbillede for (de tyske) arbejdere. Over 30.000 mennesker blev dræbt af den franske stats hær.

Strejken over kommaer, der (næsten) vältede Tsaren

Erfaringerne med arbejderderråd levede sammen med sangen "Internationale" videre i en bredere europæisk arbejderklasse. Og da den russiske Tsar under 'den blodige søndag' massakrerede fredelige demonstranter i Skt. Petersborg i 1905, blev det startskuddet på en længere periode med arbejderklasse-protester i Rusland i en strejkebevægelse der omfattende en million mænd og kvinder.

Arbejderklassen i Rusland var stadig relativt lille, men i hastigt vækst med flere millioner arbejdere på få årtier. De var koncentreret i de store byer og vokset frem ud af primært våben- og tekstilindustri. Alligevel var det typografernes strejke over et simpelt lønspørgsmål, der især fik betydning; den russiske revolutionære, Leon Trotskij skrev: "strejken som startede med kommaer og endte med at styrte enevælden".

Fra typograferne bredte strejken sig den sig til hele trykkebranchen i Moskva og derefter til hele landet spredt ud gennem jernbanearbejdernes solidaritetsaktioner. Indenfor 2 måneder fandtes der arbejderderråd (sovjetter) der alene i Skt. Petersborg repræsenterede 147 fabrikker, 34 værksteder og 16 fagforeninger.

På samme måde som i tilfældet med Pariser-kommunen, havde man i disse råd på den enkelte arbejdsplads, en mulighed for kollektiv at bestemme og organisere arbejdet samtidig man kunne vælge og tilbagetrække delegeret til en bredere strejke koordinerende komité i byen.

Arbejderne valgte i alt 562 delegeret og strejkekomitéen udviklede sig hurtigt til en

form for arbejder-regering, der udfordrede Tsaren og hans stat. Derfor blev det også sovjetternes rolle, at på alle måde organisere de arbejdende masser, lede strejker og demonstrationer, stoppe pogromer – altså forfølgelse af jøder, og bevæbne arbejderne.

Det lykkedes at organisere madforsyninger, tvinge regeringen til at opfylde løfterne om pressefrihed og almen amnesti, gennemføre en kampagne for 8-timers arbejdsdag og organisere en vellykket generalstrejke for at forsvare mytteristerne fra flådestationen Kronstadt, som stod overfor henrettelse.

Det tog Tsar-styret 18 måneder med bedrag og blodsudgydelser, før de fik undertrykt revolutionen fuldstændigt. Generalprøven i 1905 lærte de revolutionære nødvendigheden af en bedre koordinering af sovjetterne og overbevidste dem om at være forberedte på en voldelig konfrontation med staten.

Krigen

Da hele Europa blev kastet i krig i 1914, valgte arbejderklassens repræsentanter (de socialdemokratiske partier og fagforeningerne) at bakke op om magthaverne i deres egne lande, der sendte Europas befolkninger i krig mod hinanden. Der blev erklæret borgfred på fabrikkerne, hvilket betød tvangsarbejde, rationaliseringer og forbud mod strejker uden organiseret protester fra fagforeningerne.

I hele Europa medførte den hastige udvikling af krigsindustrien også, at en ny klasse af arbejdere kom til. De traditionelt faglærte maskinearbejdere mistede status til ufaglærte kvinder og bønder, der kom ind på fabrikkerne og i løbet af blot få måneder, var udlært til at fungere som en del af produktionen. Ledelsen overalt i sværvægtindustrien, udnyttede denne udvikling til at gå til angreb på de faglærte maskinearbejders positioner og privilegier.

De faglærte fandt ud af de kun kunne forsvare sig, hvis de gjorde deres kamp til en bredere kamp mod selve krigsindustrien, og derfor måtte de også inddrage hele arbejdsstyrken i kampen. Det betød også en organisering uden for de traditionelle fagforeninger, der havde accepteret krigsindustriens logik og samarbejdet med ledelserne på fabrikkerne.

Initiativet måtte altså tages udenom fagforeningerne, og det betød nye organisationsformer. Forskellige navne som arbejderkomiteen i Sheffield, kommissionerne i Italien, tillidsmandsbevægelsen i Tyskland og fabrikskomiteerne i Rusland dækker over den samme organisering på bunden af fabrikkerne i decideret arbejderderråd eller arbejderderrådslignende organer.

Sovjetternes overtagelse af magten i Rusland i 1917, kan på den måde forstås som et højdepunkt i et generelt oprør mod krigens vanvid. Modsat fagforeningerne der organiseres på baggrund af opdeling af arbejderne i fag og branche, var – og er arbejderderråd en organisering af arbejderklassen i dens helhed.

Andre højdepunkter var den Tyske Revolution i 1918 hvor de fleste større byer i Tyskland fik demokratiske arbejderderråd der erstattede den gamle magt og tvang den tyske kejser på flugt. I øvrigt også i 17 Sønderjydske byer, heriblandt Haderslev, Sønderborg, Tønder og Åbenrå, der dengang var en del af det tyske rige.

Men også i Italien nåede man en situation, hvor arbejderne gennem fabriksbe-

sættelser reelt kontrollerede industrielle centre, mest tydeligt i Torino i 1920. Alligevel tabte alle disse bevægelser og revolutionsforsøg og blev inden for en kort årrække, erstattet af den mørkeste reaktion i form af fascistiske regimer.

Den russiske undtagelse

Erfaringerne fra den russiske generalprøve i 1905 havde brændt sig fast i den russiske arbejderklassens bevidsthed. Hver gang en ny bevægelse voksede frem, også under 1. Verdenskrig, blev sovjet idéen igen afprøvet i praksis. Trotskij beskrev krigsårene som en "elementær skole i kamp" som den svækkede arbejderklasse måtte gennemgå inden man denne gang kunne væltede Tsaren.

I meget grove træk kan man forklare sovjetternes succesfulde magtovertagelse i følgende:

Modsat situationen i Vesteuropa, havde der i en lang årrække eksisterede et selvstændigt revolutionært parti (bolsjevikkerne). De havde konsekvent argumenteret mod imperialisternes krig og forstod, at arbejderklassens befrielse ikke gik gennem arbejderklassen gradvise overtalelse af parlamentet, men ved at styrke og organisere arbejderklassens egen magtorganer – den samme type arbejderderråd som Marx havde "opdaget" under Pariserkommunen.

De havde også forstået, at i en situation hvor to sideløbende magter eksisterende side om side, den arbejdende befolknings magt i sovjetterne og den herskendes klasses magt i staten, ikke er stabil og vil ende med den ene klasses sejr over den anden. Hvis arbejdermagten, sovjetterne, ikke skulle gå til grunde, skulle denne magtform have selvtilid nok til at gribe magten i et opgør med statsmagten.

Denne forståelse er opsummeret i sloganet "AL magt til sovjetterne" og i ønsket om at knuse den borgerlige statsmaskine.

Endelig havde den massive undertrykkelse i Rusland også umuliggjort eksistensen af et stort fagforeningsapparat, som man så i det stærkt industrialiserede Europa. Dette sociale lag og dets politiske udtryk i de socialdemokratiske partier, retter sig mod arbejderklassen, men søger konstant at forhandle indenfor de rammer som kapitalismen dikterer, selvom det betyder død og ødelæggelse, som man så i første verdenskrig.

Med denne indstilling sørgede bolsjevikkerne for at indkalde til regionale og nationale konferencer for civilsamfundets sovjetter. Her fik de generaliseret svar overfor arbejdsgeværens sabotage og den kontrarevolutionære farer der lurede. Spørgsmål om afmilitarisering af industrien, arbejderklassens ledelse af fabrikker og skabelsen af røde garder, blev på den måde koordineret på et regionalt og nationalt niveau.

Det er ikke tilfældigt, at erfaringerne med arbejderderråd i ovenstående tilfælde opstår i forbindelse med krig og kriser. I disse situationer er det ikke sikkert, at man kan regere på den samme måde som før, og det er heller ikke sikkert, at man lade sig regere på samme måde som før.

Arbejderderråd er et meget følsomt organ i den forstand, at de lynhurtigt reflektere folkeviljen, da lederne konstant er udskiftelige. Derfor er det en organiseringsform, der kan vokse frem under samfundets kriser, hvor lederskabet hele tiden udfordres af almindelige mennesker, som forandres og radikaliseres i store bevægelser.

Arbejdsløshed: En modbevægelse er nødvendig – og mulig (Foto: Mette Kramer Kristensen)

Årets liberale ILDSJÆL

Den 21. december blev Amin Skovs restaurant Vejlegården tilsyneladende udsat for et brandattentat, og han selv tævet bevidstløs og efterladt i de brændende lokaler.

Tirsdag den 22. januar udsendte Sydøstjyllands politi så en pressemeddelelse om, at branden var påsat af Amin Skov selv, som derfor blev anholdt.

Mærsk-chef vil have mere

Mærsk's chef, Nils Smedegaard Andersen, stiller sig op i rækken af arbejdsgivere, der vil sænke lønniveauet for at styrke profitten. Han mener, at de lavt- og uuddannede får en alt for høj løn og truer med, at det betyder, at arbejdspladserne vil forsvinde fra Danmark.

Socialdemokratiet og de Radikale har udtalt, at de er glade for at Nils Smedegaard sætter spørgsmålet om lønkonkurrence i fokus.

I 2011 var 6,3 % af danskerne i arbejde "working poor" - dvs. fattige selvom de er i arbejde.

På den ene side milliardoverskud - og endda rekordoverskud - i store danske virksomheder, chefer der forgylder sig selv, og de rigeste der bliver rigere i rekordfart. På den anden side massive angreb på velfærd og arbejdsforhold. Det viser, hvad krisen bliver brugt til.

Udtalelse til IS/U's landsmøde 2. og 3. februar 2013.

Arbejdsløshedskampen: Solidaritet for at kunne slå igen

Under den dybe krise er regeringen gået forrest i et massivt angreb på det sikkerhedsnet, det har taget generationer at bygge op.

Dagpengene er blevet halveret, genoptjeningsperioden er blevet fordoblet. Efterlønnen er blevet forringet og flex- og førtidsreformen gør livet hårdere for de syge. Snart følger flere angreb på SU og kontanthjælp. Hetzen mod "dovne" arbejdsløse, studerende og syge har nået uanede højder.

Regeringen vil øge arbejdsudbuddet, siger de. Det betyder på almindeligt dansk, at man ønsker at skabe mere desperation på bunden af samfundet, så man kan presse lønnen, sikre ro og medgørlighed for dermed at øge profitten for direktørerne i toppen.

Prisen for os andre er, at vejen fra fast arbejde og udsigt til en nogenlunde tryk fremtid til arbejdsløshed, fattigdom og hjemløshed – den vej er blevet meget kortere. Flere mennesker er bange for at blive fyret.

Arbejdsgiverne har fået mere magt.

En modbevægelse er nødvendig – og mulig

Dette angreb er et historisk angreb på den danske arbejderklasse – og det er nødvendigt at skabe en slagkraftig modbevægelse. Angrebet skal vendes til et nederlag for regeringen.

En modbevægelse er ikke kun nødvendig – det er også muligt at skabe den. I efteråret var 80 pct. af befolkningen imod at de arbejdsløse skulle betale for krisen. Det er stort set hele arbejderklassen og et massivt flertal i alle fagforeninger og blandt regeringspartierne vælgere.

Vi opfordrer alle til at kaste kræfter ind i at opbygge en bevægelse, som kan samle arbejdsløse af alle slags og deres allierede i en bevægelse, der aktivt vil bekæmpe nedskæringerne. Der er i dag 800.000 ufrivilligt uden for arbejdsmarkedet og tallet er voksende.

Vi vil arbejde for at skabe en alliance mellem arbejdsløse og dem, der endnu er i arbejde.

Det er en forudsætning for at kunne vinde, at arbejdsløse ikke slås alene. Og: mere tryghed for arbejdsløse tager noget af presset væk fra dem, der er bange for at blive fyret. Solidariteten går begge veje.

Solidaritet på gulvet

De arbejdsløses kamp skal gøres til alles kamp. Den del af arbejderklassen, som stadig er i arbejde, skal gøres til en del af kampen for at forsvare retten til et værdigt liv, hvis man bliver fyret eller bliver syg.

Vi bakker op om kravet om en solidarisk fordeling af arbejdet – fx gennem skraldemandsmodeller, generel nedsættelse af arbejdstiden o.l. Det er vanvittigt, at fx børneforældre får stress af for meget arbejde, mens 100.000'er holdes uden for arbejdsmarkedet.

Kravet om fordeling af arbejdet er et solidarisk krav. Det kunne tage noget af presset af både arbejdende og arbejdsløse.

Men solidaritet skabes ikke kun af at stille solidariske krav, og krav bliver ikke bare indfriet, fordi de er fornuftige. Solidaritet skabes først og fremmest ved at opbygge en fælles kamp blandt arbejdende og arbejdsløse – mod angrebene fra regering, arbejdsgivere og borgerlige ideologer.

Daglig Ledelse

Dagbladet Politiken og P4 København lancerede i november 2012 en kampagne om "de tosprogede" drenges dårlige læsefærdigheder, ved at bruge gamle tal fra PISA København 2009. (Foto: Mette Kramer Kristensen)

Mediernes snæversyn på indvandredrenges læsefærdigheder

Dagbladet Politiken og P4 København lancerede i november 2012 en kampagne om "de tosprogede" drenges dårlige læsefærdigheder, ved at bruge gamle tal fra PISA København 2009. Det blev fulgt op af tal om de samme drenges overrepræsentation i kriminalstatistikken. Sidstnævnte dog uden at korrigerer for socialforhold og forældrenes uddannelsesmæssige baggrund, som gør sammenligning meningsløs.

af Charlie Lywood og Lene Junker

Justitsministeren kaldte det "et signal til indvandrer-forældre" - underforstået, at det er deres skyld. Selv om talrige undersøgelser har vist, at den mest motiverede forældregruppe netop er indvandrer-forældre, men denne motivation kan ikke aktiveres, hvis ikke de inddrages.

Politiken fandt en storebror, som mente, at hans forældres blødsødenhed var problemet.

Samme storebror havde fundet "løsning" - hans lillebror skulle bare have nogle bank, hvis han hang ud med de forkerte.

Meningsløs kampagne

En socialdemokratisk byrådspolitiker fra Albertslund forlangte, at alle tosprogede børn skulle tvinges i dagsinstitutioner, ved at gøre dem obligatoriske, selvom kendsgerningen er at over 90 % af alle børn i Danmark - uanset nationalitet - går i børnehave. Endnu en kampagne helt uden en diskussion af de reelle problemer. Politiken brugte tal fra PISA København 2009, samt en rapport fra SDU (Syddansk Universitet), som påviser, at hvis et barn ikke har tilegnet sig tilstrækkelige sprogkunderskaber (ikke nødvendigvis dansk) inden folkeskolen, så har barnet et handicap. Ikke en overraskende konklusion.

Neanderthal-diskurs

Forskernes egne forslag ligger milevidt fra ovenstående Ne-

anderthal-diskurs. De peger på tidlig modersmål undervisning, samt yderligere forskning i hvordan sprogstimulering foregår i hjemmet. Det ved man ikke så meget om, hverken i hjem med indvandrer-baggrund, eller i hjem med dansk baggrund.

PISA København har forskellige konklusioner, men forskernes overordnede konklusion er: "Alt i alt synes der at være en tendens [dvs. ikke statistisk signifikant] der peger i retning af et større antal af elever uden funktionelle læsefærdigheder [dvs. som ikke kan gennemføre en ungdomsuddannelse], når der er korrigerede for social baggrund, og at problemet er størst blandt de danske drenge elever i folkeskolen [vores fremhævning]". Altså køn som problemstilling og de danske drenges problem som det største.

Rapporten viser, at 56 % af indvandrer eleverne ikke havde funktionelle læsefærdigheder i 9. klasse i 2004, mens dette tal var faldet til 47 % i 2010 (45 % i 2007).

Altså en nedadgående tendens. Drengene er gået en lille smule tilbage, men ikke i forhold til hvor meget de danske drenge er gået tilbage. 24 % af disse er uden funktionelle læsefærdigheder.

Når indvandrer-drenge går på en etnisk friskole (muslimsk eller andet) så falder andelen uden læsefærdigheder til 21 % (mod 44 % i 2007) - altså under de danske drenges andel.

I parentes bemærket er indvandrer drenge gået frem både i matematik og naturvidenskab siden 2007 i PISA København.

Svaret er givet

Politiken og P4 København faldt i alle de fælder der fandtes: de overfortolkede en meget lille del af rapporten, ignorerede hovedpointen, ignorerede SDU-forskernes anbefaling, undlod at spotte tendensen i rapporterne, som går 10 år tilbage, og som viser en langsom men sikker indsnævring af forskellen mellem danske elever og indvandrer-elever.

De undlod at omtale de positive resultater, som indvandrer drenge har opnået i de to andre fag, de blev testet i. Og endelige en manglende påpejning af, at de definitioner man anvender, der er åbne for alle mulige tolkninger.

Der er udfordringer i den danske folkeskole, og sprogvanskeligheder er en af dem. Men da man fra starten har valgt en bestemt vinkel - altså at nu er det igen er galt med de der "etner"-drenge, så er svaret givet på forhånd.

PISA København giver også nogle bud på hvad der skal til. Det handler om, at man kan lide sin lærer, om at der er forventning til en, om man føler, man bliver rost og hører til, om der er ro i klassen, om forældrene bliver inddraget.

Velkendt viden. Der kræver resurser, efteruddannelse og en satsning på at øge den sociale kapital i folkeskolen uden skelen til området eller hudfarver. Det budskab kunne Politiken og P4 København have valgt at viderebringe.

Anmeldelse af ny bog: **Revolution - Masser af modstand**

Danmark formet af revolutioner i udlandet

Udenlandske revolutioner har gang på gang skræmt danske magthavere. Så meget, at de ad fredelig vej har gennemført de udenlandske revolutionæres krav. Det er hovedpointen i en ny spændende bog af Bertel Nygaard: *Revolution - Masser af modstand*, som er udkommet på Aarhus Universitetsforlag i slutningen af 2012.

Hans Erik Madsen

Grundloven, demokratiet og velfærds-samfundet. Alt det kan vi i stor udstrækning takke udenlandske revolutioner for, skriver lektor i historie ved Aarhus Universitet, Bertel Nygaard.

Revolutioner i Frankrig og Rusland for 160 og 100 år siden gjorde nemlig de daværende danske magthavere bange for drastiske forandringer. Så bange, at de valgte at indføre nogle af de idealer, som de udenlandske revolutionære kæmpede for – om end i modereret og kontrolleret form baseret på classesamarbejde, parlamentarisme og den private ukrænkelige ejendomsret.

Retter historisk misforståelse

Danskere har ikke oplevet store revolutioner i stil med den franske eller den russiske. Det har ifølge Bertel Nygaard skabt den generelle opfattelse, at dansk politik er særligt fredelig og ikke-revolutionær. Den samme grundopfattelse findes også i meget af historieskrivningen om Danmark.

“Men billedet er faktisk et helt andet, når man går tilbage i historien og ser på, hvordan danske magthavere i de sidste 160 år har reageret, når der opstod revolutioner i Europa. Det viser sig, at vi ikke har undgået revolutioner, fordi vi i Danmark har en særlig folkekarakter. Forklaringen er derimod, at magthaverne af frygt valgte at vælge reformvejen.”

Revolutioner i 1848 gav os mere demokrati

I virkeligheden kan vi takke revolutionære franskmænd og tyskere for mange af de skridt, vi i dag forbinder med den demokratiske udvikling i Danmark – sågar den danske grundlov fra 1849.

»I februar 1848 skyllede historiens hidtil største bølge af revolutioner ind over Vesteuropa. Revolutionerne startede i Paris, og i løbet af få måneder bredte de sig til Tyskland og videre ud på det europæiske kontinent, hvor borgerne omstyrkede en lang række gamle magthavere. I stedet krævede de demokrati,« siger Bertel Nygaard.

Udviklingen i Frankrig, flere tyske stater og Centraleuropa viste, hvor voldsomt en revolution kunne ende. Så for at tage luften ud af den potentielt massive bevægelse, måtte de nye, nationalliberale magthavere gå meget længere, end de oprindeligt havde tænkt sig. De gik nu med til, at både bønder og håndværkere skulle have stemmeret.

Den russiske revolution var benzinen til velfærdsstaten

70 år senere skræmte en anden revolution de danske magthavere. Det var den russiske revolution i 1917, hvor kommunisterne tog magten i det store land i øst.

Den danske socialdemokratiske arbejderbevægelse besluttede sig til at gå en anden vej end de russiske revolutionære. Og for de politiske magthavere og erhvervslivet blev revolutionen noget, man for alt i verden måtte undgå.

Med den udenlandske revolution som baggrundstæppe blev alle parter derfor mere villige til at gå til forhandlingsbordet og skabe en løsning på fredelig vis. Der opstod en grobund for, at man stille og roligt kunne opbygge det danske velfærds-system.

Kommunister var populære efter 2. verdenskrig

Den russiske revolution gik også igen i magthaveres mareridt, da Anden Verdenskrig lakkede mod enden. Stalins Sovjetunion og de danske kommunister havde spillet en stor rolle i kampen mod nazisterne – og det gav pluspoint blandt mange danske arbejdere.

»Sovjetunionens agtelse var blevet styrket, og krigens oplevelser havde skabt forventninger om lighed og medborgerskab. I Danmark var samarbejdspolitikken blevet afskaffet, og nye autoriteter var trådt frem under den borgerkrigs-lignende tilstand i besættelsens sidste år.«

»Det var derfor ikke givet, at den gamle parlamentariske orden bare ville blive genindført« siger Bertel Nygaard.

Det ville både staten og arbejdsmarkedets parter for alt i verden undgå. Så for at forebygge utilfredsheden – og mulige uroligheder – arbejdede de sammen. De forsøgte at gøre den danske arbejder til en mæt, tilfreds, velintegreret og – ikke mindst – ikke-kommunistisk borger.

Frygt skaber politiske reformer

Både da vi fik Grundloven og velfærdssamfundet, var frygten for revolution altså med til at skabe en stemning, der var positiv overfor politiske reformer.

»Og samtidig er mennesker med magt dem, der allermost frygter en revolution. For det er dem, der har en privilegeret position, som revolutionen kan tage fra dem. Når deres frygt for revolutionen bliver stor nok, vil de enten slå hårdt ned – eller søge at forhindre revolutionen ved at gennemføre forebyggende forandringer,« siger Bertel Nygaard.

Inspiration til handling

Der hvor bogen har nogle svagheder er i dens fravær af at diskutere, inddrage og vurdere arbejderklassens kampe og arbejderbevægelsens rolle herhjemme i kampen om forandring – i kampen for opbygning af velfærd, demokrati og organisering.

Alene det faktum, at de tre største reformer i arbejderbevægelsens historie – indførelsen af dyrtidsreguleringen og 8 timers arbejdsdag i 1918-19, udbygningen af en generel folkepensionen i 1956 og vedtagelsen af bistandsloven i 1975 – kom i sammenhæng med et omfattende opsving i arbejderklassens kampe herhjemme – og som en del heraf en politisk radikaliserings-

– eller 'faren' for en sådan for magthaverne og Socialdemokratiet og fagtoppen.

Bertil Nygaard
Revolution - Masser af modstand
Aarhus Universitetsforlag

Men bogen kan på det varmeste anbefales til alle der vil en anden verden i en tid hvor verden brænder efter forandring, og revolutioner igen er blevet sat på dagsordenen med det 'arabiske forår'!

2013 står på flere reformer.
Vi SKAL forbedre
vores konkurrenceevne !

Ja, vejen ud
af krisen
er reform-vejen.

Sådan er
det bare !

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigen i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slå for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

IS/U LANDSMØDE

IS/U holder landsmøde den 2. og 3. februar, Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, København.

Program:

Lørdag den 2. februar:

11:15 - 12:30 Arbejdermagt: Hvorfor er det vores svar?

13:30 - 14:15 Det revolutionære Parti: Hvad vil vi med vores organisation?

14:45 - 16:00 Forhandling eller modstand: Hvilke vej for Enhedslisten?

16:15 - 18:00 A) Workshop: Tre landsdækkende arbejdsgrupper: Overenskomst 2013,

Solidaritet eller frit fald, SU-kampen

19:30 - 20:00 Præsentation fra arbejdsgrupper.

20:00 - Hygge

Søndag d. 3 februar

10:00 - 11:15 A) Workshops: Omkring afdelingsmøder, avissalg og ISU-kampagnen

11:15 - 12:00 B) IS/U frem til sommertræf: Hvad gør vi i afdelingerne?

13:00 - 13:30 Økonomi

13:45 - 14:45 Vedtagelse af udtalelser og beretninger og valg til Landsledelse, Daglig ledelse,

Redaktion, Landsledelse for ISU og kasserer.

14:45 - 15:00 Afslutning og Internationale.

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

København

Møderne foregår i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, kl. 19.00.
Kontakt Jesper (6168 3616).

Torsdag den 31. januar:

Aktivistmøde i forbindelse med IS landsmødet.

Torsdag den 7. februar: Solidaritet eller frit fald.

Torsdag den 14. februar: Kampen om Grønlands ressourcer.

Torsdag den 28. februar: Ribus konflikten - hør om og

diskuter den store strejkebevægelse der kæmpede mod privatiseringer af busdriften i Esbjerg.
Torsdag den 28. februar: Offentlige overenskomster og lærernes kamp.

Odense

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.00.
Kontakt Jens (2426 8023).

Onsdag den 23. januar:

Stop regeringens angreb på S.U.

Onsdag den 30. januar: Verdens forsvars- og krigsbudgetter.

Onsdag den 13. februar: Hvad sker der i Syrien?

Onsdag den 20. februar: Det kommende socialistiske samfund.

ISU Odense holder også studiekreds. Er du interesseret, så kontakt Jens på 24268023.

Århus

Møderne foregår i Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31, kl. 19.30.
Kontakt Jesper (2729 3549).

Tirsdag den 5. februar: Imperialisme.

Tirsdag den 19. fe-

bruar: Angrebene på den offentlige sektor.

Tirsdag den 5. marts: mødeemne ikke fastlagt.

ANDRE AKTIVITETER

Odense
Offentlig møde om Folkeskolereformen og de offentlige overenskomster.
Indledning bl.a. Lars Dohn, MF for Enhedslisten
Onsdag den 6. 2. 13 kl. 19.30-22
Ungdomshusets Café.
Enhedslisten i Odense & Enhedslistens Lærernetværk.
Fra kl. 18 åbner Ol-

lies Soup Kitchen. Kom og spis en lækker suppe inden møde.

København
Nedskæringer og heldagsskole nej tak
5. februar kl. 19.00, Christianshavns Beboerhus lokale "Nisten", Dronningensgade 34.
Oplæg og debat med:
Rune Engelbreth: Talsperson for forældrene, der forhindrer lukning af Rundhøjskolen i Aarhus.
Ane Søgård: Frederiksberg lærerforening, om konsekvenserne af folke-

skolereformen.
Kirsten Gunver Løth: fra pædagogfagforeningen LFS om faglig solidaritet og børns ret til fritid.

Hvad mener vi med Udbytning

Sydkoreanske fabriksarbejdere i strejke. At stoppe udbytningen handler om at tage kontrol over eget arbejde.

"men det, jeg laver, er mer' værd end det, jeg får" ("Sangen om merværdi" af Jesper Jensen)

I daglig tale (og for Frank Aaen) foregår der udbytning, når man arbejder for store firmaer, der bliver enormt rige af ens arbejde. Eller i fattige lande, hvor multinationale selskaber betaler urimeligt lave lønninger og under urimelige arbejdsforhold.

af Jørn Andersen

Det er en slags moralsk dom over, at tingene foregår urimeligt. Noget der er ekstraordinært.

Kontrol

Marxisters syn er et helt andet. Udbytning foregår hver eneste dag, på hver eneste arbejdsplads, hvor de, der arbejder, ikke har kontrol over deres arbejde. Uden udbytning ville kapitalismen ikke fungere.

Udbytning består i det simple faktum, at arbejdsgiverne betaler os betydeligt mindre i løn, end de får tilbage i form af vores arbejdsindsats.

Formelt set er der ikke nogen, der tvinger os til at blive udbyttet – bortset fra den detalje, at de maskiner og råstoffer, vi skal producere med, besiddes af et meget lille mindretal.

Formelt set er vi "frie" til at indgå en "gensidig aftale" med nogen fra dette mindretal om at arbejde med de produktionsmidler, de besidder. Men hvis vi lader være, dør vi af sult.

Vi får udbetalt en løn, som sikrer, at de fleste af os overlever. Til gengæld får kapitalistklassen kontrollen over produktionsmidlerne, produktionsprocessen og produktet.

Kapitalen tvinger os altså til at blive udbyttet. Ikke med slaveejerens pisk eller godsejerens ridefoged, men i kraft af deres kontrol over produktionsmidlerne.

Offentligt ansatte

I forhold til udbytning er der ingen forskel på, om du er privatansat eller ansat af stat eller kommune.

Du har hverken mere eller mindre kontrol over arbejde, løn eller arbejdsforhold, fordi du er offentligt ansat buschauffør frem for privatansat. Eller lærer, sygeplejerske eller postbud osv. Offentlige arbejdsgivere kan være lige så behårde som private.

Misforståelsen bunder i, at mange opfatter staten som "vores allesamens". Men staten er en maskine, hvis centrale funktioner er lige så lidt under kontrol af flertallet, som lønmodtager- og pensionsfonde er under kontrol af lønmodtagere eller pensionister.

Kamp mod udbytningen

Udbytningen er grundlaget for alt andet, der foregår under kapitalismen. Uden udbytning ville kapitalisterne ikke have noget at konkurrere om.

Vi kan ikke afskaffe udbytningen uden at afskaffe kapitalismen. At gøre op med udbytningen betyder at gøre op med den kontrol, som en

lille elite i samfundet har over resten af samfundet i kraft af deres kontrol over produktionsapparatet.

Det handler ikke kun om den enkelte arbejdsgivers kontrol. Det er kapitalistklassens kontrol som klasse, der gør det umuligt for os at slippe for udbytningen. Det er fordi deres kontrol er det generelle, at udbytning er generelt for alle arbejdere.

Socialisme

Kampen mod udbytningen er det mest centrale i enhver anti-kapitalistisk kamp. Udbytningen er kilden til, at deres system kan køre videre.

Som så mange andre kampe starter den i hverdagen. Arbejdsgiverens krav om "mere fleksibel" arbejdskraft er et krav om mere kontrol for at kunne udbytte mere. Vores krav om "ordnede forhold" eller højere løn/kortere arbejdstid er et krav om at mindske udbytningen.

Det er en kamp, hvor vi kun kan vinde delsejre – ikke afskaffe udbytningen. Men delsejrene gør det måske lidt lettere at overleve end ellers.

Og langt vigtigere: Det er de kampe, der opbygger kollektiv organisering og erfaring i at slå. De ting er afgørende for at afskaffe udbytningen.

Afskaffelsen af udbytningen handler om kollektivt at tage kontrollen over produktionen. Uden det kan vi ikke begynde at lave mere grundlæggende om på samfundets strukturer.

Det er den mest centrale del af kampen for socialisme.

5A

**40% BILLIGERE
G- OG BUSKORT
I KØBENHAVN**

- Nul farlig kemi i mad, sutter og legetøj
- Billigere benzin-effektive biler

90 300

**PAS PÅ!
SVINGER UD**

Asociale og klimapolitisk uansvarlige prisstigninger på kollektiv transport

Det blev dobbelt så dyrt at rejse kollektivt i de ti år under VK-regeringen, og i hovedstadsområdet steg priserne på den kollektive transport dobbelt så meget som de generelle forbrugerpriser i samfundet.

Billigere og bedre kollektiv trafik til gavn for almindelige mennesker og for klima og miljø var op til valget i 2011 noget af det, der for mange mennesker var del af et håb om forandring under en ny regering. S og SF gik bl.a. til valg på at gøre det op til 40 % billigere at rejse kollektivt. Af SF's hjemmeside fremgår det at:

"SF mener, at ... [e]nhver skal kunne bevæge sig nemt rundt i Danmark ... og trafikforurening skal begrænses markant. SF knokler for billigere og bedre kollektiv trafik, så vi kan få flere til at benytte den offentlige transport. Det vil være godt for klimaet og mindske luftforureningen."

Alligevel får priserne nu endnu et hak opad på 3.1 % på landsbasis og 3.5 % i Region Hovedstaden.

En del af krisepolitikken

SF's trafikordfører Jonas Dahl forklarede i december prisstigningerne med, at "...lige nu er vi i en svær økonomisk situation i Danmark, og når priserne på brændstof stiger, stiger omkostningerne inden for den kollektive transport" (BT 03.12.12).

Et 3-zoners månedskort er nu steget til 490 kr, imens en solidarisk og klimamæssigt progressiv trafikpolitik lader vente på sig under det, mange ellers havde håbet skulle blive den rødste og grønneste regering i årtier.

En stærk, selvstændig revolutionær organisation er nødvendig

De seneste par års udvikling har på flere planer understreget behovet for en langt stærkere, selvstændigt organiseret revolutionær venstrefløj.

Den dybe og langvarige økonomiske krise har sammen den accelererende klimatrussel understreget, hvor barbarisk kapitalismen er. For at sikre muligheden for profit vil klodens elite, de 1%, kapitalen, smadre levevilkårene for milliarder af mennesker i såvel rige som fattige lande. En socialistisk revolution er ikke kun en drøm om en anden verden. Den er en dagsaktuel nødvendighed.

Den herskende klasses angreb er en lille elites angreb på det store flertal af befolkningen. Men det store flertals mulighed for effektiv modstand afhænger af organisering og aktivitet. Uden stærke og aktive fagforeninger, elev- og studenter-organisationer osv. er det umuligt at organisere andet end symbolsk modstand mod selv en meget lille elites økonomiske og politiske magt. En stærkere revolutionær venstrefløj er en forudsætning for at gøre disse organisationer til kamporganisationer.

De store arbejderpartiers underkastelse under nyliberalismen er nu blevet til, at de brutalt administrerer elitens angrebspolitik. Det kræver et politisk modsvar, som både kan organisere udenomsparlamentarisk modstand mod kapitalens udenomsparlamentariske magt og levere et anti-kapitalistisk, politisk perspektiv. Det politiske modsvar mod de borgerlige arbejderpartier kan ikke kun, eller overvejende, være parlamentarisk.

I mange europæiske lande, og udenfor, har venstre-reformistiske, anti-kapitalistiske partier gennem de seneste år haft stor parlamentarisk fremgang. Men oftest har deres parlamentariske overfokusering forhindret dem i politisk at udtrykke deres tilhængeres modstand mod kapitalens angreb.

Krisen, kapitalens angreb, reformismens krise og venstre-reformismens utilstrækkelighed er generelle træk, som har forskellige udtryk fra land til land.

Modstand og politisk alternativ

I Danmark er udviklingen accelereret voldsomt: Før valget udtrykte "rød blok" befolkningsflertallets "håb om forandring". Blot 18 måneder senere er de udtryk for den mest brutale krise-politik i årtier. Det har lammet mange af deres tidligere tilhængere og gjort det svært at organisere modstand mod angrebene.

Dette er først og fremmest et politisk problem: Enhedslistens fortælling om principfast, parlamentarisk indflydelse virkede tiltrækkende på mange – og fik næsten lov at stå alene. I dag er det åbenlyst, at det var en naiv drøm, og at der er behov for en langt mere udenomsparlamentarisk fokuseret venstrefløj.

Organiserede socialisters første pligt er at være en del af at opbygge og forme modstanden. Især mod krise-politikken, men også mod nazisterne, når de stikker hovedet frem, mod angrebene på flygtninge og indvandre-re, mod de ideologiske angreb på fattige og på solidaritet og faglig organisering osv.

At være en del af modstanden, selv når den er lille, er en forudsætning for at være en central del af modstanden, når den bliver større. Hvornår modstanden bliver større, er uden for vores kontrol (selv om vi bidrager det bedste, vi kan).

Men når den bliver det, er det afgørende, at en del af den er forberedt på at slås for, at modstanden er demokratisk, involverende og aktiv – og imod fagbureaukraters og parlamentarikeres forsøg på at kontrollere den fra oven. Vi arbejder for at vinde de konkrete kampe i dag og forbereder os samtidig på en større modstand i morgen.

Dette er en politisk kamp. En kamp mellem en reformistisk linje, der siger "overlad løsningerne til os", og en revolutionær linje, der siger "vi skal bygge modstand og solidaritet fra nedent". At bygge en stærkere revolutionær venstrefløj er derfor en afgørende del af at opbygge en stærkere modstand.

Et stærkere IS/U

IS/U er ikke bare en del af venstrefløjen i Enhedslisten. IS/Us projekt er at bygge et revolutionært parti, som er en forudsætning for at afskaffe kapitalismen og vinde et socialistisk arbejder-demokrati. Dertil kræves langt mere end små organisationer på venstrefløjen. At vinde en revolution kræver en revolutionær masseorganisation, som er til stede og aktiv på langt de fleste arbejdspladser, uddannelsessteder og i samfundets bund i det hele taget.

Her er vi langt fra i dag. Men hvis "revolution inden for 20 år" skal blive en realitet, og det tror vi på det kan, så må vi de næ-

ste få år tage nogle skridt fremad – gerne sammen med andre.

Vores kortsigtede mål er inden for de næste par år at blive det primære valg for folk, der søger et kæmpende alternativ til den parlaments-orienterede venstrefløj.

Udfordringer og muligheder

Revolutionære socialister – ikke kun i IS/U – står i dag med store udfordringer: Vi skal kunne levere ideologiske modsvar til de mange, der tvivler på de parlamentariske projekter. Vi skal organisere til modstand blandt dem, der i skuffelse over regeringens svigtede løfter ønsker at slås. Og vi skal bygge et stærkere og selvstændigt politisk alternativ til de reformistiske partiers fallit.

De opgaver kan små organisationer kun løse en brøkdel af. Derfor er ingen vej uden om vækst, fokusering og organisation.

IS/U skal vokse i antal medlemmer og i kollektiv aktivitet. Vi skal fokusere på kampen mod de angreb, som magthaverne bruger alle midler til at føre. Og vi skal organisere – både i form af mere organiseret modstand og en mere organiseret udenomsparlamentarisk venstrefløj.

Organiserede socialister har en verden at vinde!

Socialistisk
Arbejderavis

